

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 1

JANUAR 2016

52. ÅRGANG

Maleri av Carl Bloch (1834-90)

«Kom til ham, den levende stein, som vel ble vraket av mennesker, men er utvalgt og dyrebar for Gud» 1Pet 2:4

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

På Ordets klippegrunn

*«For ingen kan legge en annen grunn-
voll enn den som er lagt, det er Jesus
Kristus.»*

1Kor 3:11

Midt i stormen står klippen, Jesus
Kristus. Han kan ikke forandre seg,
men er «i går og i dag den samme, ja til
evig tid» (Heb 13:8).

Om alt annet vakler, skal hans rike
bestå. Verden går mot sin undergang.
Hav og brenninger bruser. Det er krig,
hunger og jordskjelv. Vold og drap øker
i omfang. Guds sannhet er byttet bort
med løgnen, og mennesket er overgitt til
skammelige lidenskaper (Rom 1:24-32).
«Mange falske profeter skal stå fram, og
de skal forføre mange» (Mat 24:11), og
«fordi lovløsheten tar overhånd, skal
kjærligheten bli kald hos de fleste»
(24:12). Scenarioet før Jesu gjenkomst
er dystert sett med menneskeøyne. Men
alt dette har Jesus forutsagt.

Midt i all nøden bygger han sitt rike
– ved sitt Ord og sin Ånd. Det riket
er bygd på sannhet og skal bestå i all
evighet. Jesus er klippen du kan skjule
deg i på nødens dag. Hos ham er frelse
og evig liv. «For det heter i Skriften:
Se, jeg legger i Sion en hjørnestein, ut-
valgt og dyrebar. Den som tror på ham,
skal ikke bli til skamme» (1Pet 2:6).
«Men dere er en utvalgt ett, et kongelig
presteskap, et hellig folk, et folk til
eiendom, for at dere skal forkynne hans
storhet, han som kalte dere fra mørket
til sitt underfulle lys» (2:9).

Ingar Gangås

Korsets anstøt

Av Carl Olof Rosenius

«For jeg skammer meg ikke ved evangeliet.»

Rom 1:16a

En kunne jo spørre hvorfor apostelen sier dette. Evangeliet skulle jo ikke være noe som en skammet seg ved. Det er gitt oss av Gud fra himmelen. Derfor er det også det herligste som finnes på denne jorden. Hvorfor sier da apostelen at han ikke skammer seg ved det?

Uten tvil fordi menneskene pleier å skamme seg ved det. Mange vil kanskje si at det kunne bare være tilfelle på apostelens tid. De vantro jødene og hedningene kjente ikke evangeliets herlighet og i sin falske visdom foraktet de det.

Det er riktig at det var slik på apostelens tid. Da var evangeliet «for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap», fordi «både jøder krever tegn og grekere søker visdom».

Men det er akkurat på samme måten i dag. Kristi evangelium er en forargelse og en dårskap for de fleste mennesker, endatil de som er døpt til hans navn. Menneskenaturen er alltid den samme. Derfor passer alltid Guds Ord på alle folk, enten det er jøder eller hedninger, muslimer eller navnekristne.

Det apostelen sier, passer til alle tider: «Et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det». Og ikke bare det, men Kristi evangelium står på enhver måte i strid med det dypeste i vår egen natur. Evangeliet angriper det som er oss mest kjær, vår uavhengighet. Det krever at Guds Ord får bestemme helt og holdent både over vår forstand og vår vilje. Det slår all hovmodig innbilning og all egen trøst til jorden. Evangeliet gjør at Gud alene blir stor, mennesket blir en fattig tigger. →

Innhold, januar 2016

På Ordets klippegrunn. Av Ingar Gangås	side 2
Korsets anstøt. Av Carl Olof Rosenius	side 3
Tid for ettertanke. Av Gunnar Nilsson	side 5
Hva med lekmannslinjen? Av Per Bergene Holm	side 8
Kirken og lekmannsarbeidet. Av Ludvig Hope	side 9
Møtekalender.	side 11
Den nye pakts tempel og prestetjeneste. Av Per Bergene Holm	side 12
Jesu omskjærelse. Nyttårsandakt av Vladimir Moser, Moldova ..	side 16
Betydningen av «de helliges samfunn». Av Mia Hallesby	side 19
Arrangement 2016.	side 20

Dette nummeret inneholder noen artikler om «lekmanlinjen» i misjonsarbeidet. Vårt ønske er at dette må føre til en bevisstgjøring av hva Guds ord sier om «det allmenne prestedømme» og gi den enkelte mer frimodighet i tjenesten for Herren. Neste nummer vil følge opp med flere artikler om emnet.

Red.

Og dette liker ikke menneskenaturen. For den er dette bare pine og død. Og dette er grunnen til at alt det som ikke er født av Gud, alltid må hate Kristi Ord og Kristi sanne vitner.

Derfor sa også Herren så ofte til sine disipler at de måtte være forberedt på å bli hatet av alle mennesker for hans navns skyld. Og han sa at det ikke var rett med dem, de var ikke hans sanne disipler, hvis de ikke opplevde noe av dette, hvis det ikke gikk dem som det hadde gått Mesteren.

Det er ikke Kristi rene og sanne evangelium hvis verden kan elske det, hvis det ikke blir foraktet og angrepet.

Men ingen vil være regnet for å være fiender av evangeliet. De vil ikke ha det på seg at de hater det som er godt og rett. Derfor vil en alltid kalle fiendskap mot evangeliet for nidkjærhet for sannheten, og derfor vil en hate Kristi sak som en dårskap eller som noe som er falskt og ondt, og som en må avsky.

Kristi disipler og venner er alltid i mindretall, de er bare noen få foraktede sjeler. Men verden er den store, tone-

angivende og vel ansette mengden. Og da kan en lett forstå at en alltid vil være fristet til å skamme seg ved Kristus og hans ord.

Dette kan ofte bli en hard kamp for en kristen. For Kristi skyld må han gi avkall på den aktelse verden kan gi, være villig til å bli foraktet som en dåre og bli sett på som noe av det verste, av sin nærmeste familie, av sine venner, ja, av hele samfunnet. Det kan bli en hard kamp, for det er ikke noe som betyr så mye for oss her på jorden som den aktelse og det vennskapet og tilliten som verden kan gi.

Alt dette skal vi forsake. Dette kan bare Den Hellige Ånd virke i hjertet vårt, slik at vi for all framtid kan leve uten alt dette. Vi taler nemlig ikke her om den kristeligheten som verden kan respektere og godta. Vi taler om dem som i sann og ekte gudsfrykt følger Kristus. De må nødvendigvis være en forargelse og en dårskap for all verden, så sant som Kristus har sagt: «En tjener er ikke større enn sin Herre. Har de forfulgt meg, skal de forfølge dere».

Det er som om han ville si: – Gir de det ut for at de hater dere for de feil dere har, at dere ikke er ydmyke og saktmodige nok, og så videre, så skal dere huske at jeg var «saktmodig og ydmyk av hjertet». Og likevel har de hatet meg.

*Fra «Husandaktsboken».
Språklig revidering og
tilretteleggelse ved red.*

Tid for ettertanke

Av Gunnar Nilsson

Vi er ofte ureflekterte. Vi går i vante spor uten å stille spørsmål. Det er jo naturlig mens man ennå bare er barn, men når en blir voksen bør man reflektere litt mer. Ikke minst bør det gjelde på det åndelige området. Vi kan for eksempel tenke på våre møteformer og på innholdet i det vi lærer og står for. Hvor og hvorfor har det blitt som det er i våre sammenhenger? For det kan være ganske ulikt. Jeg er oppvokst i den svenske kirken, i en høykirkelig landsdel. Og det går noe tid før man reflekterer over saker og ting. Hvorfor har kirkene alter, messehagler (skrud) og embeter? Hva gjør vin og brød til «nattverd» osv.? Det er nok slik at det finnes både en god og en dårlig arv. Vi burde ta vare på det som er godt.

I den gamle pakt var det «offerprester». Det var en yppersteprest, som var et forbilde på den store ypperstepresten, Jesus, som én gang for alle gikk inn i det aller helligste i himmelen med sitt eget blod og vant oss en evig forløsning. Dermed er hele det gamle presteembetet uaktuelt i dag. «Best før»-datoen er utgått.

I den første nytestamentlige forsamlingen hadde man ikke noe særskilt presteskap. Det gamle presteskapet, med offerprester, hadde opphørt.

To eller tre kunne tale profetisk, altså forkynne Guds ord. De andre skulle prøve det som ble sagt. Det var

etter mønster fra synagogen. Og de som hadde fått en nådegave fra Gud til å forkynne og forstå seg på Ordet, fikk en særskilt tjeneste som forkynnere. Det var mange tjenester, som for eksempel: hyrder, lærere og ledere. Men det vi ser i flere kirker i dag, med et presteembete som for en stor del går tilbake til offertjenesten i GT, finner vi ikke i de nytestamentlige forsamlingene. *Det* ble utviklet i den romersk-katolske kirken. Og romersk-katolsk tankegods vinner stadig mer terreng i dag. Allerede i urkirken kom det inn vranglære. Det hjalp lite det som de første kirkefedrene hevdet, de som hadde vært apostlenes disipler, som Klemens og Ignatius, at biskopene som skulle overlevere den lære de selv hadde fått fra apostlene, var garantister for lærens renhet. Slik skulle man unngå falsk lære. Men hvordan gikk det?

Jo, snart begynte man å vektlegge læren mindre, og mente at biskopene i kraft av sitt embete hadde en særskilt nådegave og makt. Da ble det etter hvert slik at bare biskopene kunne tilsi syndenes forlatelse. Og snart krevde biskopen i Roma at han skulle ha en særstilling over alle de andre. Slik ble presteveldet til. Men så delte kirken seg, for det var flere som ville være ledere enn den ene paven i Roma. Kirken ble delt i en østlig og en vestlig del i år 395. Den østlige delen ble ledet

av patriarken i Konstantinopel. Makt korrupperer så ofte, ja også i «kirken»!

Så fikk man et prestedømme etter gammeltestamentlig modell, med offerprest, som ble som en mellommann mellom Gud og mennesker. Prestene i den gamle pakt ble innviet. Og de hadde hellige klær, for de var ikke hellige i seg selv. Så kommer dette inn i den nytestamentlige tid etter hvert!

Den nye pakts «prestedomme» fødes man til (Martin Luther), man blir ikke «viet» til det, og dets fremste oppgave er å forkynde Guds ord. Dette er alle kristne delaktige i. «Dere er et kongelig presteskap», sier apostelen Peter (1Pet 2:9). Men vi skulle kanskje ikke si «prest» om forkynderne i forsamlingen, for det fører tanken så lett til «offerpresten» – slik han fortsatt er i den romersk-katolske kirken. Vi behøver ingen annen offerprest enn Jesus. Og han ble ofret én gang for alle! Det offeret behøver ikke gjentas. Men vi trenger å få høre Guds ord forkynt av dem som har fått nådegave til det. Det er altså alle kristne sitt oppdrag å forkynde, på den måten at en vitner der man er. Det kan skje gjennom ord eller i liv og ferd. Hvordan bør en gå frem i forsamlingene for å velge seg de rette forkyndere? Jo, man utpeker dem som en anser å ha fått en nådegave til å forkynde. Dette burde være selvinnlysende. Men spesielt i Sverige vendte man seg heller til det romerske synet på embetet.

Ny-lutherdommen fikk stort gjennomslag, (man gikk i retning av det «romerske» synet på embetet), med

“
Den nye pakts «prestedomme» fødes man til (Martin Luther), man blir ikke «viet» til det, og dets fremste oppgave er å forkynde Guds ord.
”

en særskilt innvielse for å kunne tale, eller i alle fall for å dele ut nattverden, eller ikke egentlig for det heller, men for i hele tatt å kunne lese innstiftelsesordene. Hva har man da oppnådd? Jo, man har gjort sakramentet avhengig av mennesker. Luthers syn er at det er Guds ord som konstituerer sakramentet. Han sier at om det så var djevelen som døpte, og gjorde det rett etter Guds ord, så var det en rett dåp. Det er ikke vi, ikke våre innvielser eller hva det nå måtte være, vår godhet eller vår intensjon som avgjør saken...

Så kom også dette med klær. Det ble en etteraping av Det gamle testaments offerprestedrakt, og spesielt ble det om å gjøre å kopiere yppersteprestens drakt, med hele hans skrud og tilhørende messehadler. I den gamle pakt måtte presten ha «hellige» klær for å kunne nærme seg Gud. Det var et forbilde på Kristi rettferdighets kledning. I dag står «presten» i kirken framfor alteret kledd i en «kopi» av yppersteprestens drakt fra den gamle pakts tid! Hvordan er det mulig at det har gått så langt? For slik er det fortsatt i de «lutherske» kirkene, de som er lutherske i navnet! Egentlig er jo dette å

forrhinge eller å tilintetgjøre det Jesus gjorde én gang for alle. Jeg er også oppdradd med dette, og det drøyde lenge før jeg reflekterte noe videre over det. Men jo mer jeg tenker på det nå, jo mer frastøtende og makabert blir det. Det er blitt slik at «presten», i kraft av sin innvielse, har fått et endegyldig, opphøyd og fordelaktig stempel gjennom den apostoliske suksesjon. Man mener at det finnes en sammenhengende håndspåleggelse gjennom hele kirkehistorien, like tilbake til apostlenes tid. Dette er ikke noe vi vet for sikkert, så langt jeg forstår. Og det er nok i beste fall en ønsketenkning.

Ja, videre finnes det også et alter i kirken. Hvorfor? Jeg kan ikke tenke meg annet enn at det også er en tilbakevending til den gamle pakts tid. Offeralteret (forbildet på Golgata, offerplassen) var stedet der den innviende og salvede presten sto som mellommann

“
Nå deltar nok mange i dette uten å vite hva det betyr. Man kan ha vokst opp med det, og tar det for gitt at det skal være slik, uten å reflektere over betydningen av det.
”

mellom Gud og mennesker. Det gammeltestamentlige offeralteret får nå mer og mer plass.

Da jeg var liten, måtte begge prestene ha på seg messeskrud under natt-

verden, men nå for tiden er det bare den ene, den som «feirer» og ivaretar den romerske «stedfortredertanken»! Så står «presten» og løfter opp kalken når han leser innstiftelsesordene – det som kalles «elevasjonen» – og som også er en romersk skikk. Tanken er da at forsamlingen skal tilbe sakramentet når det løftes!

Nå deltar nok mange i dette uten å vite hva det betyr. Man kan ha vokst opp med det, og tar det for gitt at det skal være slik, uten å reflektere over betydningen av det.

Hva er så årsaken til ny-lutherdommens tilbakevending til romersk embetstenking, den som slo så helt igjennom i Sverige at til og med Carl Olof Rosenius i det store og hele hadde et «romersk» embetssyn? Det må vi bare undres over. Men én ting er i alle fall sikkert: Mange tror at det er luthersk, og det er vel ikke så underlig, så lenge man ikke leser Luther!

Hvordan har det kunnet spore så talt av i de lutherske kirkene? Og hva gjør vi med det? Jeg lar spørsmålene mane oss til ettertanke.

Nå må jeg vel også nevne en annen side: Det er ikke alt som er feil i de gamle kirkene. I mange «lekmannsbevegelsener» har man gått til den andre ytterlighet og «kastet barnet ut med badevannet»! Slik har man mistet både trosbekjennelse, syndsbekjennelse og Fader Vår i møtene, og det synes jeg er en stor mangel. Men det har vel gjerne sin grunn i at man i begynnelsen også gikk i «statskirken», og at møtene på bedehuset og i heimene kom som et tillegg. L&E

Hva med lekmannslinjen?

Av Per Bergene Holm

Da menighetsrådsloven ble vedtatt i 1920, var det mange gode, troende prester. Likevel mante både Ole Hallesby og Ludvig Hope det troende lekfolk til å boikotte menighetsrådene. «Brødre, bruk ikke deres kraft på å organisere statskirken, den lar seg ikke organisere. Men bruk deres tro, bønn og forsakelse til som Guds folk å få vår hele rett i statskirken: Vår bibel, vårt nattverdbord og vår dåp» (Hope).

Hope gledet seg over kirkens betydning som folkeoppdrager, men det troende lekfolk hadde en annen arena: vennsamfunnet på bedehuset. Den lokale kirke sto og falt med presten, som snart var god, snart av et annet kaliber. I stedet for at det troende lekfolk ville kunne prege kirkens utvikling, ville kirkens utvikling komme til å prege lekfolket, og bedehuset ville bli åndelig utarmet.

Lenge fulgte det troende lekfolket, særlig i de lavkirkelige organisasjoner, «lekmannslinjen». Bedehusene var åndelige arnesteder, preget av troskap mot Skriften alene. Den faste forankring i Skriften ga en åndelig bevissthet, frimodighet og kraft, som gjorde at lekfolket lenge sto i mot det frafall og de strømninger som kom til å innta kirken.

Både NLM og IMF, som var mest selvstendige i forhold til statskirken, sto lenge imot utglidningen, i mot-

setning til NMS og Normisjon, som hadde tettere bånd.

Men så skjedde det forunderlige. Samtidig som den kirkelige situasjon ble sterkt forverret og det ble langt mellom de gode prestene, begynte bedehusfolket å innta menighetsrådene, i særdeleshet fra de tradisjonelt lavkirkelige kretser. Mens man hadde holdt seg borte i en tid med relativt gode prester, så inntok man nå menighetsrådene, om presten var mann eller kvinne, lærte rett eller vrangt. Kirken, som aldri riktig hadde anerkjent bedehuset som fullverdig og rettmessig kristen virksomhet, vendte seg til de lavkirkelige og ville ha dem med. Det følte nok godt for mange med en slik anerkjennelse, og det var vanskelig å si nei.

Standpunkt man på Skriftens grunn frimodig hadde hevdet tidligere, ble det vanskeligere å forsvare, rundt den «kullild» man nå satt.

Nå er det åpenbart flere og viktigere indre årsaker til at bedehusfolket har mistet sin åndelige myndighet og knapt lenger kan sies å være et «myndig lekfolk». Det skyldes ikke minst at verdslighet har inntatt de kristne hjem gjennom TV og internett, og lekfolket ikke lenger er «lesere». Men noe av årsaken ligger nok også i manglende troskap mot lekmannslinjen.

Kirken og lekmannsarbeidet

Av Ludvig Hope (1871-1954)

Et lite tilbakeblikk

La meg ta et kort tilbakeblikk på hvordan lekmannsarbeidet har utviklet seg i disse snart 150 årene.

I Hans Nielsen Hauges dager var det helt forbudt for en lekmann å tale Guds ord, om han så sto på en stein ute i naturen. Ikke bare fordi det kanskje var en lov som sa nei, men fordi kirken og embetet sa nei.

Da jeg for vel 40 år siden tok Bibel-en med meg og drog ut i folket med Ordet, hadde vi lovlig rett til å tale på åpen mark, i private hus, på låvebruer og låver, ja, når skolestyret gav lov, også i skolene. Og like før jeg drog ut, hadde lekmannen også fått lov til å tale i kordørene i kirkene.

Jeg vil ikke her dra fram noe av den motstand vi møtte i årene framover fra kirkens menn. Jeg vil bare minne om de store tider da folkeskarene samlet seg i bakkeskråninger, i daler, i ly av fjellet eller av en kirkevegg, av og til på en låvebru eller på en låve, i sol, i styrtregn og i storm.

Fra prekestolene ble vi mang en gang møtt med tung kritikk, og ofte sto kirken låst. Det er underlig nå å minnes denne tiden!

Så kom den dagen da det ikke bare var lovlig for lekmannen å stå i kordøren, men også på prekestolen i kirken. Det var et veldig basketak om prekestolen, kan dere tro –

Så kom ordinasjons-spørsmålet for

misjonærene våre og spørsmålet om lekmenner skulle få dele ut nattverden. Da holdt de på å låse kirkedørene for oss igjen, og de raslet med nøklene også i andre hus!

Så kom spørsmålet om retten til å døpe. Dette siste er ennå ikke løst.

Det som ennå er svært vanskelig for «kirken» å forsone seg med, er dette at lekfolk uten kirkelig stempel skal kunne stille med dåp og nattverd. Forkynnelse av Ordet ved lekmenner, er nå såpass fastgrodd i folkesjela gjennom mange slektsledd, så folk holder det for å være noe selvsagt, enda *Ordet* er det fremste og viktigste nådemiddelet! Det er denne siste skansen: dåpen og nattverden som ennå faller så tungt for kirke-embetet å gi fra seg til det alminnelige prestedømmet.

Nåvel – jeg tror nok at jeg på en måte kan forstå dette, men derfor kan jeg ikke være enig i det.

At en går med på Skriftens lære om det alminnelige prestedømme og bruken av nådegavene, og så nekter dette prestedømmet retten til å forvalte dåp og nattverd når en har gitt det retten til å forkynne Ordet – det forstår jeg ikke. Et slikt standpunkt hører ingen steds hjemme. Det er også både ubibelsk og uluthersk.

Aller mest uforståelig er det når *lekfolk* stanser på denne halvvegen. Det må være en nokså stor brist både i syn og logikk hos disse folkene. →

Hva er kirken?

Men så kommer spørsmålet: Hva er så kirken?

For meg er svaret svært liketil: *kirken er Guds folk*.

Det er de mennesker som ved omvendelse og tro har gått over fra døden til livet. Det er alle som er født av Gud. Men det er også bare dem. Ikke én mer og ikke én mindre.

Så kan de ellers være *hvem* de vil og *hvor* de vil, i statskirken, i frikirken, i en misjonsorganisasjon, i himmelen eller på jorden. Guds folk her, og på den andre siden, det er kirken.

Dette er både bibelsk og luthersk.

Det er også andre navn som høver like godt som ordet «kirke». Et annet er: «Jesu Kristi brud». Et tredje er: «forsamlingen». Et fjerde: «et hus av levende steiner». Alle disse navnene kan en bruke om Guds folk, like så vel som «kirken».

Men hvilket navn en vil benytte eller ikke, så er det alltid bare Guds folk det dreier seg om, enten det heter «forsamlingen», «Jesu brud», «levende steiner» eller «kirken».

Gud ser ikke sin kirke utenfra, fra kirkedøren eller gjennom bedehusveggen, men han ser henne fra Jesu Kristi hjerte. I *ham* står Guds forsamling for Gud. Derfra ser han henne først som en *hellig kirke*, men også som *én kirke*, og som en *allmenn kirke*. Det er: De helliges samfunn.

Er det ikke slik det står i vår barneleardom?

Grunnen til at vi bare er ett samfunn, enda noen av dette samfunnet er i

himmelen og de andre er spredt utover jorden i tusentalls kirker, forsamlingshus og i små og store flokker her og der – det er denne, at dette hellige samfunn er et *åndssamfunn*. Og at vi er ett *i Kristus*.

Vi er «barn av den samme Fader og født i ett moderskjød».

Er det ikke underlig at denne enkle og hellige forsamling skal være så vanskelig å få tak i for folk som tror på Gud og hans ord?

Lærde menn plager hodet sitt, år etter år og fra ætt til ætt, med å studere, for å finne ut hva kirken er, og så er det bare denne ene, store ting: Guds folk!

Men slik er det alltid når en skal prøve å få noe til å bli hva det ikke er og heller aldri kan bli.

Denne sørgesangen som en hører så ofte fra noen mennesker om at Guds folk er så delt og kirken så istykkerevet, er som regel en stor misforståelse. Dersom vi sørger over at Guds folk er for mye oppdelt i *organisasjoner*, kan det være rett nok. Og er det en menneskelig organisasjon som Guds ord kaller Jesu Kristi kirke, ja, *da* er reformasjonen et stort mistak. Da er det reformasjonen som har sprengt Jesu Kristi kirke, og da er det bare *ett* samfunn i verden som har rett til å bære navnet *kirke*, og det er den katolske.

Men da har vi protestanter ikke noe annet å gjøre enn å vende om og reise til Roma og bøye kne for paven og be om tilgivelse for våre synder. Og de første som må gå ut, er det protestantiske prestskapet. Dette synes jeg skulle være nokså enkelt å forstå.

Møtekalender

Januar

24.-25.2 Bolivia/Peru
Marit og
Ingar Gangås
26.-31. Bangsund
Per Bergene Holm

Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres, 25.-28. februar

Talere/ledere: Dag Rune Lid,
Asbjørn Fossli, Reidar Heian,
Fredrik Thorbjørnsen

Påmelding:

Reidar Heian (414 95 526)

Februar

24.1.-25. Bolivia/Peru
Marit og
Ingar Gangås
2.-7. Lebesby
Lars Fossdal
6.-7. Askim
Reidar Thorbjørnsen,
Tobias Fjell
7. Årnes
Asbjørn Fossli
9.-14. Ueland/Varhaug
Per Hove

Men er Jesu Kristi kirke et *ånds-
samfunn*, er vi alle ett *i Kristus*. Da er
det ikke spørsmål om en menneskelig
kirke-organisasjon, en statskirke, en
folkekirke, et selskap for indre eller
ytre misjon – for ingenting av alt dette
er Jesu Kristi kirke.

Hvor er så kirken? Den er alle sted-
er der det er omvendte mennesker.

Noe av den *sanne* kirken er i stats-
kirken, fordi det er troende mennesker
der også. Noen er i frikirkene, noen i de
forskjellige misjonsorganisasjonene,
og noen andre her og der i verden.

Men så spør folk på nytt: Hva er
da dette som vi til vanlig omtaler som
kirken? *Det er et stillas som vi står på
mens vi holder på å bygge Jesu Kristi
kirke*. Om så stillaset skulle sige i grus

en dag, som det forresten kommer til
å gjøre, så står Jesu Kristi kirke like
godt for det. Den «står om enn tårnene
faller».

*Var vi på jord ei mer enn to,
bygge dog ville han og bo
hos oss med hele sin nåde.*

Og én dag, om ikke lenge, står Jesu
Kristi kirke ferdigbygd. Men da finnes
det heller ikke mer et eneste stillas. Da
er statskirken, folkekirken, frikirken og
misjonsselskapene borte for alltid.

*Utdrag fra «Kyrkja og Guds folk»,
Lunde & Co's forlag, Bergen 1948.
Til bokmål ved red.*

Den nye pakts tempel og prestetjeneste

Av Per Bergene Holm

Den gamle pakts åpenbaring

– tabernaklet

Sentrum i Guds åpenbaring til frelse var gudstjenesten i tabernaklet, og senere tempelet. Der tok Gud selv bolig, der åpenbarte han sitt råd og sin herlighet, midt i folket. Ved innvielsen av tabernaklet kan vi lese at skyen som fulgte israelsfolket la seg over og dekket tabernaklet, og Herrens herlighet fylte tabernaklet (2Mos 40:34ff). Det samme gjentok seg ved innvielsen av tempelet (1Kong 8:10; 2Krøn 7:1ff).

Hele gudstjenesten og gudslivet sentrerer om Guds herlighets bolig i Israel. Hvorfor? Jo, for her møtte den troende Gud selv i hans åpenbaring. Noe annet sted hadde han ikke til møte med Gud og kjennskap til ham. Derfor måtte alle til Israel, til Jerusalem, for å lære Gud å kjenne i hans frelsesåpenbaring.

Gud åpenbarte seg ikke på offerhaugene, men hadde satt folket stevne ett sted, i helligdommen: «Og jeg vil komme sammen med deg der» (2Mos 25:22).

Åpenbaringen i Kristus

– oppfyllelsen

Men da Guds Sønn ble kjød og tok bolig i blant oss, da var det Herren selv som *tabernaklet* i blant oss. Slik Herrens herlighet fylte tabernaklet i den gamle pakt, slik ble hele Herrens herlighet åpenbart i Jesus Kristus. «Og

vi så hans herlighet, en herlighet som den enebåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet» (Joh 1:14). En enebåren Sønn må ikke dele sin Fars herlighet med noen andre, men eier hele herligheten. Slik også med Jesus. «I ham bor hele guddommens fylde legemlig» (Kol 2:9). Her er mer enn tempelet!

Med Jesus kom oppfyllelsen av det som den gamle pakt bare hadde gitt skyggen av. Nå var Gud selv i blant oss – Immanuel – og virkeliggjorde hele sin frelse. Jesus var den fullkomne yppersteprest som ikke gikk inn i en helligdom gjort med hender, men som gikk inn i den himmelske helligdom og vant en evig forløsning (Heb 9:4).

Den nye pakts tempel

– den troende menighet

Da Jesus hadde fullendt sin frelsesgjerning for oss, før han opp til himmelen. Tempelet i Jerusalem hadde utspilt sin rolle og Jesus var ikke lenger på jorden. Hvor var nå tempelet, hvor skulle nå Gud åpenbare seg og sin frelse?

Vi står foran en ny åpenbaringshistorisk epoke. Denne epoke begynte på pinsedag.

Slik Herrens herlighet hadde fylt tabernaklet og tempelet, og fylte Jesus Kristus legemlig, slik tar Guds Ånd bolig i apostlenes hjerter og gjør de troende i den nye pakt til et tabernakel

eller tempel for Gud selv (Apg 2:2-4; 2Kor 6:16), for å åpenbare Jesus og frelsen i ham for alle folkeslag under himmelen.

Fra pinsedag skulle Guds frelse i Jesus Kristus åpenbares for verden, ikke gjennom en bygning gjort av hender, heller ikke gjennom Kristi jordiske skikkelse, men gjennom hans troende. Derfor kalles også den troende menighet for Kristi legeme, og i likhet med tempelet er det fylt av ham som fyller alt i alle (Ef 1:23).

Hver for seg er den troende et tempel, samtidig utgjør de samlet bare ett eneste tempel, ett legeme. Det er ikke bare tale om at kroppen blir som et hus eller en hytte for Den Hellige Ånd, men det er tale om at kroppen og hele livet og ferden helliges til å uttrykke Guds eget bilde og herlighet (1Kor 6:19-20).

Grunnforutsetningen for å kunne gjenspeile Herrens herlighet, være et tempel for Guds Ånd hvor Herrens herlighet lyser fram, det er at en selv lik Moses lever med Herren Jesus og skuer hans herlighet. «Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet (Kristus) som i et speil (dvs. i Ordet), vi blir alle forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd» (2Kor 3:18).

Åndsfylden og åpenbaringen av Kristi herlighet viser seg først og fremst i de troendes liv og ferd, i en likedannelse – en likedannelse med Kristus slik han var her på jord (Lammet), ikke slik han nå er i herlighet! Kristus selv vinner skikkelse i den troende (Gal 4:19) i det han bor i den troende ved

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: 412 45 598
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

sin Ånd og mer og mer tar den troende i besittelse: hans hjerte, vilje, hode og tanker, munn, hender og føtter.

Det er intet som åpenbarer Kristus sterkere i de troendes liv, enn når de troende tålmodig lider uskyldig her i verden uten å ta igjen, uten å hevde seg selv, men i alle ting tilgir og bærer de andres synder som et tålmodig offerlam. Skriften akter dette meget høyt og kaller disse lidelsene for «Kristuslidelser» (Kol 1:24). Og apostelen Peter sier: «I samme grad som dere har del i Kristi lidelser, skal dere glede dere, for at dere også kan juble i glede når hans herlighet blir åpenbart. Om dere blir spottet for Kristi navns skyld, er dere salige, for herlighetens og Guds Ånd hviler over dere» (1Pet 4:13-14). Slik herlighetens og Guds Ånd hvilte over tabernaklet, hviler den over en troende, for her åpenbares Kristus selv!

Det er en grunnvillfarelse når kristne søker å vinne oppmerksomhet og innflytelse gjennom ytre prakt og makt. Både når det gjelder den enkelte troende og menigheten som helhet, gjelder det at skatten er gitt oss i leirkar, «for at den rike kraft skal være av Gud og ikke av oss selv» (2Kor 4:7).

Et nytt presteskap

Det var ikke bare tempelet som ble nytt på pinsedag, prestedømmet ble også nytt.

I den gamle pakts tid var bare Arons sønner prester. Det var et særlig prestedømme, som ingen andre israelitter og enda mindre hedninger kunne få del i.

Men i og med at Jesus kom som Ypp-

“**Åpenbaringen av Kristi herlighet viser seg først og fremst i de troendes liv og ferd.**”

erstepresten og oppfylte det som den gamle pakts gudstjeneste bare var en skygge av, omskiftes også prestedømmet og gudstjenesten.

Alle dem som ble salvet med Guds Ånd på pinsedag, var lekmenn. Ingen var prester i den gamle pakts forstand. Nå salves de imidlertid alle til sin åpenbaringstjeneste, til sin vitnetjeneste overfor verden, som en guddommelig bekreftelse på misjonsbefalingen. Det er et helt nytt presteskap som åpenbares på pinsedag, et alminnelig prestedømme, hvor alle troende er prester og salvet med Guds Ånd til vitnetjeneste (åpenbaringstjeneste) overfor verden (Apg 2:16-21).

Alle troende i den gamle pakt hadde også Guds Ånd som barnekårets Ånd. Men det var bare de særlig salvede embetsbærerne; prestene, kongene og profetene, som var salvet til å formidle Guds åpenbaring. I den nye pakt har imidlertid alle troende fått del i denne åpenbaringstjenesten eller vitnetjenesten (1Pet 2:9).

En universal menighet hvor alle troende er prester

På pinsedag gjør Gud igjen alle folk til ett gjennom frelsen i Jesus Kristus. Språkunderet på pinsedag er et motbilde til Babels forvirring. I Babel ble

ett folk til mange, på pinsedag blir mange folk til ett i Kristus Jesus. Gud åpenbarer at i Jesus Kristus er de som var langt borte – hedningene – kommet nær til. Her er det ikke lenger jøde eller greker, barbar eller skyter, her er de alle ett i Kristus Jesus, og alle troende, både av jøder og hedninger, utgjør ett eneste tempel i Herren (Ef 2:11-22).

Guds menighet er ikke lenger bare knyttet til Israel og Israels folk, men er fra pinsedag av noe universelt, av alle stammer, folk og tungemål. Fra pinsedag av skal evangeliet ved menigheten forkynnes for alle folkeslag under himmelen. Tempelet og Guds åpenbaring er ikke lenger bare i Jerusalem. Men overalt hvor det finnes troende, der er Gud selv til stede og åpenbarer seg selv og sitt frelsesråd. De troende er et Kristi brev der de vandrer fram, kjent og lest av alle mennesker (2Kor 3:3).

Den særlige åndsmeddelelse og åndsutrustning som blir apostlene til

“—————
Alle troende er prester og salvet med Guds Ånd til vitnetjeneste overfor verden.
—————”

del på pinsedag, den får også samaritanere og hedninger del i senere, og apostlene er vitner til det (Apg 8:15-17; 10:44ff; 19:6). Det er verken tale om «second blessing» (pinsevennens forklaring) eller ugjenfødte troende som blir gjenfødt og kommer igjennom til liv i Gud ved håndspåleggelse, men

det er tale om gjenfødte troende menneskere som får del i pinsedagens åpenbaringshistoriske åndsmeddelelse, som et tegn og guddommelig bekreftelse på at de også tilhører den nye pakts tempel og presteskap (jf. Ef 2:11ff).

Tempel og presteskap er ett

I den nye pakt er tempel og presteskap ett. Det er ikke noen som er kirken eller huset, og så er det bare noen av disse som er prester. Nei, det åndelige hus av levende steiner er samtidig det hellige presteskaper (1Pet 2:5). Hver eneste kristen er prest for Gud. Og noe annet presteskap finnes ikke i den nye pakts menighet og kirke.

Mens man i det aronittiske prestedømmet var prest i kraft av forgjengelig sæd (i kraft av å være av Arons ætt), så er det i det nytestamentlige, alminnelige prestedømmet slik at der er en bare prest i kraft av «uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir» (1Pet 1:23). Det er ikke fødselen, men gjenfødselen som er grunnlag for å tre inn i det alminnelige prestedømme.

Ingen kan med andre ord tre fram for Gud og leve ham nær, som ikke er født på ny og er blitt prest for Gud. Og det skjer gjennom dåp og tro på Jesus Kristus som stedfortreder. Ved dåpen og troen fødes vi på ny og blir gjort til kongelige prester for Gud. Da er vi nemlig i Guds øyne rene og hellige, ikke i kraft av vår egen renhet, men i kraft av Jesu blod og hans rettferdighet (Tit 3:5).

Forts. (del 2) i neste nummer

L&E

Jesu omskjærelse

Nyttårsandakt av Vladimir Moser, Moldova

«Da åtte dager var gått, og han skulle omskjæres, fikk han navnet Jesus, som han var kalt av engelen før han ble unnfanget i mors liv.»

Luk 2:21

Kjære troende!

I dag er det første dag i et nytt år. Det er ikke bare sentimentale mennesker som i dag tenker tilbake på fortiden og det som ligger foran. Mange avlegger forsetter om å trene, studere, arbeide, få orden på relasjoner til nære og kjære osv. Noen bestemmer seg kanskje for å lese hele Bibelen på ett år, eller å bli mer faste og brennende i bønner.

Å se framover kan lignede med å kjøre tog inn i en mørk tunnel. Vi kjenner bare det som ligger bak. Hva ligger foran? Vil vi lykkes med våre planer og forsetter? Hvor skal jeg søke løsning på vanskeligheter og problemer? Når vi ser framover, skulle vi ikke glemme det viktigste, at «Gud er med oss» (Immanuel). Han ble født for vår skyld. Han er vår Frelser.

Det er godt å få begynne det nye året med å lese evangeliet i Luk 2:21, som forteller oss om hvordan vår Gud og Frelser ble omskåret og fikk sitt navn. Det er to begivenheter som henger sammen, omskjærelsen av et guttebarn og dette at han fikk navnet Jesus. Det hendte på den åttende dagen etter hans fødsel.

Hva er Guds navn? Bare ord som:

JHVH, Adonai, Immanuel og Jesus? Nei, Guds navn er ikke bare et navn, men det er hva Gud har åpenbart for oss i sitt ord – hvem han er og hva han gjør for oss. Kort før Jesu fødsel, sa engelen til Josef: «Du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder» (Mat 1:21). Det hebraiske navnet «Yeshua» betyr «Herren frelser». Jesus betyr Frelseren. Dette barnet er Gud i kjød, den inkarnerte Guds Sønn. Han ble gitt navnet Jesus. Han er bare åtte dager gammel, men allerede nå er han Frelseren som hvert eneste menneske trenger. Han kom til verden for å fullføre frelsesgjerningen. «Han skal frelse sitt folk fra deres synder», og «Hver den som kaller på Herrens navn, skal bli frelst» (Joel 3:5).

I Herrens navn gjorde apostlene under og tegn. Peter henvender seg til den lamme i det han sier: «Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg. I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå!» (Apg 3:6). Apostelen Paulus lovpriser Jesus: «Derfor har óg Gud høyt opphøyet ham og gitt ham det navnet som er over alle navn, for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære» (Fil 2:9-11). «Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan

bli frelst ved» (Apg 4:12). «Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst» (Apg 2:21).

Herren Jesus forutsa at alle som tror på ham vil bli hatet av alle for hans navns skyld (Mat 10:22; Mar 13:13; Luk 21:17). Apostlene var glade for at de ble aktet verdige til å bli vanæret for Jesu navns skyld (Apg 5:41).

Disse begivenhetene skjer senere. Her er Jesus fortsatt bare et lite barn, men vi kan helt og fullt sette vår lit til ham. Han har allerede begynt sitt arbeid på vår frelse fra synd, død og djevel. Han vil utvide sin omsorg til alle sider av våre liv. Senere, i sin manndom, vil han si: «Selges ikke fem spurver for to skilling? Og ikke én av dem er glemt hos Gud. Men til og med hvert hår dere har på hodet, er talt. Frykt ikke! Dere er mer enn mange spurver» (Luk 12:6f.). Gud bryr seg om våre liv. Han bryr seg om oss. Vi reiser ikke alene gjennom livets tunnel.

Enhver kristen forstår viktigheten av Kristi fødsel og hvorfor Gud ble menneske. Men ikke alle skjønner hva som er evangeliets mening med Herrens omskjærelse. For å gripe dette, må vi se tilbake på Israels historie. Omskjærelse av åtte dager gamle guttebarn har blitt praktisert siden Abrahams tid, og det ble senere en del av Moselovens seremoniallov. «Åtte dager gammel skal alle som er av mannkjønn

hos dere, omskjæres, slekt etter slekt» (1Mos 17:12).

Abraham fikk forskriften om omskjærelse fra Gud. I 1Mos 17:23-27 leser vi om hvordan det gikk til. Gud kalte Abraham og inngikk en pakt med ham. Abraham trodde Gud og det ble regnet ham til rettferdighet. Han fikk omskjærelsen som bekreftelse på pakt- en, som stadfestelse på sin rettferdighet (Rom 4:11), og som stadfestelse på at han tilhørte det utvalgte folk. Hvorfor måtte Guds Sønn utføre denne delen av loven? Fordi han kom for å oppfylle loven for oss. Han gikk inn under loven for å frigjøre alle som var i trelldom under loven. «Men da tidens fylde kom, ut- sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe

dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår» (Gal 4:4f.).

Gjennom opp- fyllelsen av sere- monialloven gir Jesus oss, som apostelen Paulus skriver, en annen

“—————
Hver den som blir døpt og tror på Jesus, er ved dåpen (den nye pakts omskjærelse) og troen blitt Guds barn.
—————”

omskjærelse, som ikke er gjort med hender: «I ham er dere også blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved at kjødets legeme ble avlagt, ved Kristi omskjærelse» (Kol 2:11).

Jesus sa til Nikodemus: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike» (Joh 3:5).

Den som brøt Guds pakt med Abra-

ham, og ikke lot seg omskjære, skulle utryddes av Guds folk. Slik er det også med den som har lært Jesus å kjenne og syndenes forlatelse i ham, velsignelsen ved å høre Guds barn til, men som nekter å la seg døpe. Han har selv satt seg utenfor Guds rike, og derfor også utenfor samfunnet med Gud.

På den annen side, hver den som blir døpt og tror på Jesus, er ved dåpen (den nye pakts omskjærelse) og troen blitt Guds barn, en del av Guds folk. Det som omskjærelsen var i den gamle pakt, er dåpen i den nye pakt. Ved troen på Jesus er vi en ny skapning: «Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt» (2Kor 5:17).

Ved dåpen forenes vi med Jesus, vi blir delaktige i det som skjedde med ham på den åttende dag, delaktige i hans omskjærelse, delaktige i en ny skapning, delaktige i hans død og oppstandelse. Vi er døde fra synden og oppreist til evig liv. Derfor skal ikke synden lenger herske over oss, den skal ikke lenger føre oss i fortapelsen (Rom 6:1ff).

Dette betyr ikke at synden ikke lenger eksisterer, eller at vi har opphørt å synde. Arvesynden er fortsatt i alle syndige etterkommere av Adam og Eva. Arvesynden ødela hele den men-

neskelige natur, og den ble kilden til alle våre syndige gjerninger, og førte til et totalt forderv av hele menneskets sjel og legeme. I denne falne tilstand kan vi ikke bli Guds folk, hans barn. Synden må tas bort, men etter Guds råd kan ikke det skje uten utgytelse av blod. All omskjærelse av guttebarn i Israel pekte fram mot den kommende oppfyllelse av Guds løfte om å frelse sitt folk fra synd gjennom han som i 1Mos 3 er kalt «kvinnens sæd». Jesu omskjærelse førte kun til utgytelse av noen få dråper av Kristi blod, men det peker fram mot hans kommende lidelser. Omskjærelsen av Jesus – er hans første utgytelse av hans hellige og guddommelige blod for våre synder. Blodsutgytelsen startet med omskjærelsen. Siden skulle det bli flere dråper med blod, på Jesu panne i Getsemane hvor han ba før han ble tatt til fange: «Og han kom i dødsangst og ba enda mer inntrengende, og svetten hans ble som bloddråper som falt ned på jorden» (Luk 22:44). Det skulle komme blod fra hans sår når han ble hudstrøket og korsfestet, og blod fløt fra hans sides sår: «Men en av soldatene stakk et spyd inn i siden på ham, og straks kom det ut blod og vann» (Joh 19:34).

Når du tar del i den hellige nattverd, vil du høre disse ordene: «Dette er mitt legeme, dette er mitt blod». Tenk da ikke bare på Jesus på korset, men også på en åtte dager gammel gutt som ble omskåret. Fryd deg over at guttebarnet fikk navnet Jesus og over at Guds eget hellige blod flyter fra hans sår, og at du får del i det!

Vi har ingen grunn til å frykte frem-

“
Det som omskjærelsen var i den gamle pakt, er dåpen i den nye pakt. Ved troen på Jesus er vi en ny skapning
”

Betydningen av «de helliges samfunn»

Fortelling av Mia Hallesby

Det fortelles at en bonde hadde sju sønner. På den tiden var hver gård et lite rike for seg selv, og det gjaldt å forsvare seg mot fiendtlige naboer og andre angrep.

Den gamle, kloke far visste at sønnene hans, som var sterke og modige, ville klare seg hvis de holdt godt sammen. Men de var dessverre ofte uenige. Så lenge han levde, gikk det nok, men hvordan ville det gå når han var borte?

En dag kalte han alle sju til seg. På et bord hadde han lagt sju stokker. Sønnene undret seg på hva faren nå hadde fore. Han tok alle stokkene og bandt dem fast sammen så de ble som én stokk. Deretter ba han den eldste av sønnene å bryte denne bunten av stokker over. Han klarte det ikke. Så den neste. Nei, han heller ikke. Alle sju fikk nå prøve etter

tur, men ingen maktet det. Da løste faren bunten opp, så det igjen ble sju stokker. Deretter tok han stokk etter stokk og brøt over. Det var lett selv for den gamle.

Han talte nå med sønnene sine om hvor nødvendig det var å holde sammen. Gjorde de det, ville de klare seg mot fiendens angrep. De lyttet til farens råd og lovte for fremtiden å være enige.

Denne lille fortellingen er et eksempel på betydningen av «de helliges samfunn». Det er lettere for den onde, vår fiende, å overvinne én enkelt kristen enn en flokk som holder godt sammen i bønn og lesning av Guds ord.

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, Oslo 1946*

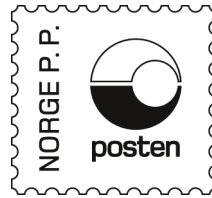
tiden. Vi har en Frelser. Vår fremtid er trygg. Ingen og intet kan forhindre vår frelse. Dag for dag vil Jesus dra omsorg for oss: «Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nakenhet eller fare eller sverd?» (Rom 8:35). Jesus har makten. Han sto opp fra de døde. Han overvant døden. Han vil alltid bevare deg og redde deg. Vi har en frelser som oppfylte loven i vårt

sted, som kom i kjød for vår skyld, som utgjøt sitt hellige blod for oss den dag han ble omskåret og på korset, og vi kjenner hans navn: Jesus.

Den gamle pakts omskjærelse var det som dåpen er i den nye pakt, og peker samtidig fram mot Jesu lidelse og korsfestelse, hvor Guds Sønn utgjøt sitt dyrebare blod for oss, for å forsone hver og en av oss med vår himmelske Far. Amen.

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Arrangement 2016

- **25.-28. februar: Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres**
Talere/ledere: Dag Rune Lid, Asbjørn Fosslie, Reidar Heian, Fredrik Thorbjørnsen
- **19.-22. mars: Ungdomsleir, Haugli i Vest-Agder**
- **14.-16. mai: Pinsestevne, Steinsdalen Bedehus i Hordaland**
Taler: Ole Martin Brennsæter m.fl.
- **14.-15. mai: Pinsestevne, Langli Bedehus, Skiptvet i Østfold**
Talere: Herman Geller, Martin Fjære
- **14.-16. mai: Pinsestevne, Skjæveland Misjonshus i Rogaland**
- **14.-17. mai: Pinsestevne, Mosvik Bedehus i Nord-Trøndelag**
Taler: Gunnar Nilsson
- **24.-26. juni: Barneleir på Fossnes**
- **24.-26. juni: Ungdomsleir, Trettenes v/Farris**
Talere/ledere: Lars Fossdal, Martin Fjære m.fl.
- **13.-17. juli: Sommersamling på Fossnes m/årsmøte**
- **4.-7. august: Stevne på Laberget**
Talere: Dagfinn Natland, Karl Notøy m.fl.
- **20.-21. august: Åpningshelg ved Bibelskolen på Fossnes**
- **30. september. – 2. oktober: Bibelhelg på Solgry**
- **21.-23. oktober: Høstleir, Haugli i Vest-Agder**
- **8.-13. november: Bibelkurs på Fossnes**
Talere: Mikkel Vigilius m.fl.
- **29. desember-01. januar 2013: Nyttårssamling på Fossnes**